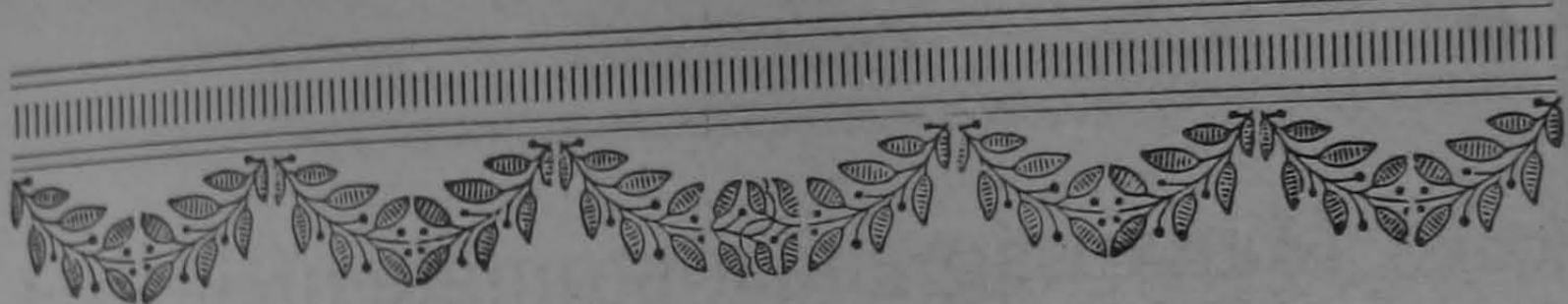

IGAZSÁGSZERETET.

Igazságszeretet.

Mi az, ami a mostani lázasan, rohanva haladó, mindenben önérdet, anyagi hasznot, hirt, kitüntetést hajhászó korban, a csendőrt, a katonát, oly élesen különbözteti meg a társadalom zömétől.

A tiszta, az egyenes, de fenkölt gondolkozásmód, a puritanizmus, a jellemnek nyílt őszintesége még akkor is, ha tudja, hogy igazmondása bajt, büntetést von maga után.

A szigorú önbírálat, az emberi gyarlóságból eredő hibák őszinte beösmérése, a világosság terjesztése erkölcsben és bűnben, — az igazságszeretete.

Manapság, mikor mindenfelé csak az anyagi jókért való harczot, küzdelmet, ködöt és füstöt látunk, — midőn az emberek nagy tömegének ajka elzárkózik a sziv hamisítatlan érzelmeitől, midőn a mosoly és a könny hazug érzelmeiken fakad: jól esik rávezetni gondolatunkat a katonai erények egyik legmagasztosabbjára, az őszinteségre.

Valóban, a katonának, a csendőrnek legszebb erénye a nyílt és őszinte jellem. Nemcsak a szolgálat százféle érdeke, hanem a testületeket nagygyá és hatalmassá tevő erkölcsi erő fejlesztése is kívánja ezen nemes lelki tulajdon istápolását.

Amely csendőr nincsen áthatva annak tudatától, hogy őt csak az igazságszeretet ápolása teheti az intézmény hasznos tagjává, hogy csak mint igaz ember szolgálhat eredményesen és élhet hivatásának; a mely csendőr el

nem itéli, nem üldözi; irtja, még bajtársi körben is a hazugságnak bizalmatlansággal kezdődő csiráját; az, habár kötelességét egyébként teljesíti is, még nem emelkedett föl hivatásának magaslatára, — még nem t ö k é l e t e s c s e n d ő r.

A bajtársi összetartozóság érzetének, a katonai szervezetben nem nélkülözhető függelemnek alapja az egymás iránti való bizalom, ami épen azért sarkalatos erénye a csendőrnek. Ez a bizalom átvonul a katonai kötelességek tulnyomó részén, szülőanyja az őszinteségnek, a bármily nehéz körülmények között szem elől nem tévesztendő igazmondásnak is.

Ha behatóan és tárgyilagosan foglalkozunk a csendőr gyakorlati szolgálatának megszámlálhatlan ágazatával, esélyeivel, előre nem tudható és a felsőbbség által ellenőrizhetlen körülmé-

nyeivel: csakhamar tisztában leszünk azzal, hogy talán sehol a világon nem olyan jogosult követelmény az őszinteség, mint épen a csendőrségnél.

Az őszinteség hiánya tönkre teszi a gyakorlati szolgálat eredményét, ádáz ellensége a bajtársi szellemnek, első támadója a mintaszerűleg kezelt rendnek és fegyelemnek.

Az a csendőr, a kinek jelentéseit a valóság szempontjából mérlegelni szükséges, a kinek szavában, előadásában nem feltétlenül bizhatik meg az előljáró, az épen olyan használhatatlan, mondhatnánk, hogy még hasznavehetetlenebb, károsabb tagja az intézménynek, mint az iszákos, a korhely csendőr. Hiszen ez csak öntudatlan állapotában tesz bolondokat és van kárára a testületnek, de amannak egész valója, minden szava egy métely, melyet

ellenőrizni, gyógyítani nem, hanem csak amputálni, kivágni lehet.

A hazug csendőr ezenkívül végte-
len elfogult, tökéletes vakságban szen-
ved. Azt hiszi, hogy valótlan jelentései
örök homálylyal fedik be az esetleg
takarni, rejtegetni valót. Nem jut eszébe
a közmondás igazsága, hogy azt . . .
»még a tyuk is kikaparja,« stb. — És
ha egyszer belekóstolt ebbe a megbo-
csáthatatlan bűnbe, sohasem fog többé
a kísértéstől megszabadulni.

A hazugság megtagadása a h ü-
s é g n e k, melyet a csendőr ünnepélyes
esküvel fogad. Ki hinne az oly csendőr
hűségében, a kinek minden szavában
kétkedni kell? ki hinné el annak a
koronás király és a haza törvényei
iránti hű ragaszkodását, hódolatának
bensőleg való átérzését, aki apró dol-
gokban is félrevezeti előljáróját?

A »Szolgálati Szabályzat«

I. r. 97. pontja súlyos felelősséget mond ki a valótlan jelentéseket tevő katonára; méltán veti alá birói eljárásnak azt, a ki helytelen, valótlan jelentéseivel a szolgálat eredményes menetét kockáztatja.

A csendőrségnél — Istennek hála! — ritka, kivételes számba megy az olyan ember, a kinek nyílt, őszinte jelleme ki ne állaná a próbát. — A magyar királyi csendőrség a legszebb férfi erénynek, az egyenesszivűségnek erős ápolója és terjesztője. Nem tűri meg kebelében az olyan elemet, amely hagyományos szellemére ártó hatással volna. Az egész testület, tisztikar és legénység együtt örködik féltékenyen az igazságszeretet ápolásán, vezeti és fejleszti erős kézzel egyesek erkölcsi érzületét s annak köszöni az ország, a társadalom, hogy oly csendőrség örködik polgárainak személy és vagyon-

biztonsága fölött, amely fiatal élete daczára oly előnyösen állja ki a versenyt a művelt országok hasonló intézményeivel.

Magyarország büszke az ő csendőreire, legyen büszke a magyar csendőrség legénysége is az ő nemes hivatására és arra a nemes becsülésre és tiszteletre, melyet tisztességes munkával, lelkiismeretes kötelességtudással és az igazságnak részrehajlatlan keresésével és támogatásával minden polgártársa részéről kiérdemelt.

Legyen ami csendőrünk egytől-egyig hiva az igazságszeretetnek. Gyakoroljon szigoru önbirálatot, mondja ki az igazságot bátran, saját fejére is.

Nyilt arczczal álljon előljárója előtt a csendőr akkor is, midőn a mindnyájunkkal közös emberi gyarlóság talán téves lépésre ragadta : »hibáztam uram, itt vagyok, légy igazságos birám !« Az

ilyen csendőrt még hibájában is becsülni fogja előljárója ; az ilyen elemekből alkotott testület ereje megdöntetlen, működése pedig áldásos leend.

